

Sygn. akt: II AKa 584/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Robert Kirejew (spr.)
Sędziowie	SSA Piotr Pośpiech SSO del. Arkadiusz Cichocki
Protokolant	Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Zabrze Tomasza Międlara

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2019 r. sprawy

J. L. c. T. i M., ur. (...) w B.

oskarżonej z art. 284 § 2 k.k. i inne

na skutek apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 28 września 2018 roku

sygn. akt IV K 237/17

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 10 w ten sposób, że termin do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem określa na 2 (dwa) lata od uprawomocnienia się wyroku;
2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zasądza od oskarżonej J. L. na rzecz oskarżycielki posiłkowej K. R. (1) kwotę 1200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym;
4. zwalnia oskarżoną J. L. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając jego wydatkami Skarb Państwa.

SSO del. Arkadiusz Cichocki SSA Robert Kirejew SSA Piotr Pośpiech

Sygn. akt II AKa 584/18

UZASADNIENIE

J. L. oskarżona została o to, że:

I. w dniu 15 stycznia 2009 roku w Z., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, posiadając pełnomocnictwo do rachunku bankowego K. R. (1) o numerze (...) założonego w Banku (...) S.A., dokonała przywłaszczenia powierzonego jej mienia w postaci pieniędzy w kwocie 42.579,90 zł na szkodę K. R. (1),
tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k.

II. w dniu 26 sierpnia 2009 roku w Z., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej posiadając pełnomocnictwo do rachunku bankowego K. R. (1) o numerze (...) założonego w Banku (...) S.A., dokonała przywłaszczenia powierzonego jej mienia w postaci pieniędzy w kwocie 77.092,50 zł na szkodę K. R. (1),
tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k.

III. w dniu 3 marca 2010 roku w Z. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej posiadając pełnomocnictwo do rachunku bankowego K. R. (1) o numerze (...) założonego w Banku (...) S.A., dokonała przywłaszczenia powierzonego jej mienia w postaci pieniędzy w kwocie 41.230,95 zł na szkodę K. R. (1)
tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k.

IV. w dniu 13 maja 2010 roku w Z., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, posiadając pełnomocnictwo do konta osobistego K. R. (1) o numerze (...) założonego w Banku (...) S.A. dokonała przywłaszczenia powierzonego jej mienia w postaci pieniędzy w kwocie 425.225,24 zł na szkodę K. R. (1)
tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

V. w dniu 13 marca 2013 roku w Z., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, posiadając pełnomocnictwo do konta osobistego K. R. (1) o numerze (...) założonego w Banku (...) S.A. dokonała przywłaszczenia powierzonego jej mienia w postaci pieniędzy w kwocie 529,00 zł na szkodę K. R. (1)
tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k.

VI. w dniu 2 stycznia 2015 roku w Z. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, posiadając pełnomocnictwo do konta osobistego K. R. (1) o numerze (...) założonego w Banku (...) S.A. dokonała przywłaszczenia powierzonego jej mienia w postaci pieniędzy w kwocie 5.000,00 zł na szkodę K. R. (1)
tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k.

powodując straty w łącznej kwocie 591.657,59 zł na szkodę pokrzywdzonej K. R. (1)

VII. w nieustalonym okresie przed dniem 5 sierpnia 2016 roku w Z. podrobiła dwa potwierdzenia dokonania operacji w postaci przelewów zagranicznych z dnia 5 i 11 sierpnia 2016 roku, a następnie użyła wyżej opisanych dokumentów jako autentycznych przekazując je pokrzywdzonej K. R. (1) celem ukrycia faktu przywłaszczenia pieniędzy na jej szkodę
tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 28 września 2018 roku, sygn. akt IV K 237/17, uniewinnił J. L. od zarzutów popełnienia czynów opisanych wyżej w punktach I, II, III i VI, kosztami w tym zakresie obciążając Skarb Państwa. Uznał natomiast oskarżoną J. L. za winną popełnienia:

- czynu opisanego wyżej w punkcie IV, czym wyczerpała ustawowe znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na mocy art. 294 § 1 k.k. wymierzył jej karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;
- czynu opisanego wyżej w punkcie V, czym wyczerpała ustawowe znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. i za to na mocy tegoż przepisu wymierzył jej karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

- czynu opisanego wyżej w punkcie VII, czym wyczerpała ustawowe znamiona przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. i za to na mocy tego przepisu wymierzył jej karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Ponadto na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd Okręgowy w Gliwicach wymierzył oskarżonej J. L. karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r. przy zast. art. 4 § 1 k.k. zawiesił warunkowo wykonanie tej kary łącznej na okres próby wynoszący 5 lat i na mocy art. 72 § 2 k.k. zobowiązał oskarżoną do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w terminie 4 lat od uprawomocnienia się wyroku poprzez zapłatę kwoty 375.784,24 zł na rzecz pokrzywdzonej K. R. (1), a także zasądził od J. L. na rzecz oskarżycielki posiłkowej K. R. (1) kwotę 1.611,42 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów zastępstwa adwokackiego i zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej K. R. (1) zaskarżając orzeczenie na niekorzyść oskarżonej w zakresie rozstrzygnięć uniewinniających J. L. od popełnienia przestępstw zarzuconych jej w punktach I, III i VI, a także w zakresie wymierzonej oskarżonej kary łącznej, rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu jej wykonania oraz orzeczenia o zobowiązaniu jej do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody. Pełnomocnik zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, że oskarżona nie dopuściła się czynów opisanych w punktach I, III, VI aktu oskarżenia, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w niniejszym postępowaniu, a w szczególności zeznania pokrzywdzonej K. R. (1) oraz świadka K. R. (2) wskazują jednoznacznie, że oskarżona czynów tych się dopuściła,
2. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 69 § 1-2 k.k., polegającą na warunkowym zawieszeniu orzeczonej wobec oskarżonej kary łącznej, pomimo że zarówno postawa oskarżonej, jej właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa nie wskazują, że orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest wystarczające dla osiągnięcia celów tej kary wobec oskarżonej,
3. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 72 § 2 k.k. w zw. z art. 74 § 1 k.k., polegającą na zobowiązaniu oskarżonej do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w terminie 4 lat od uprawomocnienia się wyroku, co czyni wykonanie tego obowiązku iluzorycznym, a w każdym razie znacząco odsuwa je w czasie, na niekorzyść pokrzywdzonej.

Podnosząc te zarzuty pełnomocnik wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, a w razie nieuwzględnienia tego wniosku o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej pozbawienia wolności oraz pominięcie słów „w terminie 4 lat od uprawomocnienia się wyroku” w rozstrzygnięciu dotyczącym zobowiązanie do naprawienia szkody.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Środek odwoławczy wniesiony przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej można było uznać za zasadny tylko w niewielkim zakresie – tj. częściowo na uwzględnienie zasługiwał trzeci z zarzutów sformułowanych w apelacji.

Sąd II instancji stwierdził, że Sąd Okręgowy w Gliwicach nie dopuścił się błędu ustalając, że oskarżona J. L. nie przywłaszczyła środków finansowych należących do K. R. (1) zgodnie z zarzutami opisanymi w punktach I, III oraz VI aktu oskarżenia. Trafnie sąd I instancji w odniesieniu do tych czynów uznał, że przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało z całą pewnością, aby oskarżona popełniła wymienione trzy czyny. W takiej sytuacji, również w świetle przywoływanej przez sąd meriti zasady, ujętej w art. 5 § 2 k.p.k., wskazującej, że nie dające się usunąć wątpliwości należy rozstrzygać na korzyść osoby oskarżonej, jedynym zasadnym orzeczeniem było uniewinnienie J.

L. od popełnienia czynów wyszczególnionych w punktach I, III i VI aktu oskarżenia, podobnie jak to nastąpiło w odniesieniu do nie zaskarżonego uniewinnienia od popełnienia czynu ujętego w punkcie II aktu oskarżenia.

Za takim właśnie rozstrzygnięciem przemawia analiza dowodów przeprowadzonych w toku postępowania przed sądem I instancji, przy jednoczesnym stwierdzeniu, że materiał dowodowy zgromadzony w toku procesu był wyczerpujący.

Analizując te dowody należało mieć na uwadze, że J. L. składając wyjaśnienia przyznała się do popełnienia przywłaszczenia środków finansowych na szkodę K. R. (1) zgodnie z zarzutami ujętymi w punktach IV i V aktu oskarżenia, tj. sprzeniewierzenia sum wypłaconych przez siebie w polskiej walucie z konta złotówkowego pokrzywdzonej (rachunku nr (...) w Banku (...) S.A.), tj. kwoty 425.225,24 zł w dniu 13 maja 2010 roku oraz kwoty 529,- zł w dniu 13 marca 2013 r. Ponadto przyznała się do posłużenia się przez siebie podrobionymi dowodami dokonania zagranicznych przelewów bankowych w 2016 r. celem ukrycia faktu, że rachunek złotówkowy K. R. (1) został wcześniej przez oskarżoną opróżniony (czyn z punktu VII aktu oskarżenia). Oskarżona zanegowała natomiast popełnienie przez siebie pozostałych zarzuconych jej występków i złożyła wyjaśnienia odnoszące się do każdego z nich. W sprawie pierwszego z zarzutów wskazała, że była to wypłata z rachunku w funtach brytyjskich na polecenie K. R. (1) podczas jej pobytu w Polsce i wypłacone pieniądze przekazała pokrzywdzonej. W drugim przypadku podobnie doszło do wypłaty w funtach i te środki oskarżona, według swych słów, przekazała matce i siostrze, które wówczas leciały do Anglii na pogrzeb męża pokrzywdzonej – T. R. i wzięły pieniądze ze sobą, aby wręczyć je K. R. (1) na jej prośbę. Co do trzeciego zarzutu oskarżona wyjaśniała, że była to również wypłata w funtach brytyjskich z konta walutowego, dokonana podczas pobytu K. R. (1) w Polsce, w czasie gdy przyjeżdżała do kraju często, gdyż matka pokrzywdzonej wymagała opieki. W odniesieniu natomiast do zarzutu z punktu VI aktu oskarżenia J. L. wskazała, że kwotę 5.000 złotych przelała na konto swojej matki, a wcześniej tę kwotę wpłaciła na konto pokrzywdzonej z własnych pieniędzy.

Sąd I instancji uznał wyjaśnienia J. L. za przekonujące i taką ocenę należy uznać za prawidłową, ponieważ słowa oskarżonej znalazły potwierdzenie także w innych dowodach, w tym nawet częściowo w zeznaniach samej K. R. (1). Pokrzywdzona przyznała zeznając na rozprawie sądowej w dniu 29 czerwca 2018 r., że matka i siostra oskarżonej rzeczywiście przyjechały do Anglii i obie przywiozły jej pieniądze pochodzące z jej konta, gdyż wtedy jedna osoba mogła przywieźć do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej bez rejestracji gotówkę do 10.000 Euro. Rzeczywiście wypłacona z rachunku złotówkowego pokrzywdzonej w dniu 25 sierpnia 2009 r. kwota 77.092,50 zł, która po przewalutowaniu dała sumę 16.230 funtów brytyjskich i w dniu 26 sierpnia 2009 r. została wypłacona przez oskarżoną z rachunku walutowego K. R. (1) (co ujęto w historiach operacji na obu rachunkach – k. 19 i 59 tomu I akt sprawy) odpowiadała w przybliżeniu ówczesnej wartości 20.000 Euro. Zapewne z uwagi na te zeznania pokrzywdzonej, zbieżne z wyjaśnieniami oskarżonej dotyczącymi drugiego z postawionych jej zarzutów, pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej nie zaskarżył apelacją rozstrzygnięcia sądu I instancji uniewinniającego J. L. od popełnienia przestępstwa zarzucanego jej w punkcie II aktu oskarżenia. Z kolei na tej samej rozprawie zeznająca jako świadek K. R. (1) w odniesieniu do trzeciego z zarzutów stwierdziła, że nie pamięta, czy tak było, jak wyjaśniała oskarżona i nie jest w stanie potwierdzić, ani wykluczyć prawdziwości jej słów w tym zakresie. Jest przy tym oczywiste, że zarówno oskarżona w swych wyjaśnieniach, jak i pokrzywdzona ustosunkowując się do tego zarzutu miały na myśli sytuację przewalutowania i wypłacenia przez J. L. z rachunku bankowego K. R. (1) kwoty 9.500 funtów brytyjskich w dniu 3 marca 2010 r. za zgodą pokrzywdzonej i przekazanie jej tej kwoty. Wynika to w bezsporny sposób z kontekstu wyjaśnień oskarżonej oraz zeznań pokrzywdzonej odnoszących się do trzeciego zarzutu, wobec czego sugestia pełnomocnika zawarta w apelacji, że te wyjaśnienia i zeznania w dosłownym ich brzmieniu nie dotyczyły przekazania przedmiotowych pieniędzy pokrzywdzonej, jawi się jako całkowicie nieuprawniona – pozbawiająca racjonalnego sensu wypowiedzi procesowych oskarżonej oraz pokrzywdzonej na rozprawie. Wziąwszy natomiast pod uwagę, że pokrzywdzona K. R. (1) nie była w stanie wykluczyć prawdziwości wersji oskarżonej odnośnie do trzeciego z zarzuconych jej przestępstw, do którego popełnienia się nie przyznawała, Sąd Okręgowy prawidłowo, w zgodzie z regułą z art. 5 § 2 k.p.k. rozstrzygnął wątpliwości na korzyść oskarżonej i wydał w tym zakresie orzeczenie uniewinniające.

Odnotać również trzeba, że wyjaśnienia oskarżonej znajdują wsparcie w sposobie jej działania wynikającym z analizy historii operacji na obu rachunkach bankowych w Banku (...) S.A. należących do K. R. (1), przy założeniu których pełnomocnictwo do dysponowania środkami zostało udzielone przez pokrzywdzoną m.in. oskarżonej. W oczywistych przypadkach sprzeniewierzenia środków pokrzywdzonej przez oskarżoną, do których się przyznała, opisanych w punktach IV i V aktu oskarżenia, J. L. dokonywała po prostu wypłaty bądź przelewu w złotych na swoje konto środków z rachunku złotówkowego pokrzywdzonej (zestawienie transakcji z rachunku nr (...), k. 19-20 akt sprawy – „obciążenie” z 13.05.2010 r. i „przelew wychodzący” z 13.03.2013 r.). W odniesieniu do pierwszych trzech zarzuconych oskarżonej czynów następowało natomiast najpierw przewalutowanie środków pieniężnych zgromadzonych w złotych na funty brytyjskie i przelanie ich na rachunek walutowy pokrzywdzonej o numerze (...), skąd następnie były wypłacane w funtach brytyjskich przez oskarżoną lub, jak w przypadku pierwszego czynu, dokonywany był częściowy przelew w walucie brytyjskiej (dowody: historie operacji na obu rachunkach k. 19-20 oraz k. 59 akt sprawy). Działania polegające na wypłacie lub przelewie w funtach brytyjskich z pewnością nie były oskarżonej potrzebne dla sprzeniewierzenia środków pokrzywdzonej, a wręcz utrudniały taki czyn, obniżając ewentualną korzyść z przestępstwa o koszty przewalutowania oraz straty przy ponownej wymianie funtów na złotówki w sytuacji, gdy oskarżona wówczas stale przebywała w Polsce. Okoliczność ta wzmacnia wiarygodność wyjaśnień oskarżonej, podobnie jak fakt, że w pierwszym przypadku w dniu 15 stycznia 2009 r. część środków (4.500 funtów brytyjskich) została przekazana przelewem zagranicznym na rachunek T. R. z adnotacją: „prezent”, co czyni bardziej prawdopodobną wersję oskarżonej, że operacje w funtach dokonywane były za wiedzą i zgodnie z wolą pokrzywdzonej. Gdy do tego dodać wypowiedź pokrzywdzonej z rozprawy (k. 290), że być może na samym początku, gdy wpłynęły pieniądze za dom, dla których założono rachunek bankowy w Polsce, oskarżona i jej matka przekazały pokrzywdzonej „jakieś pieniądze”, to uniewinnienie oskarżonej od popełnienia także pierwszego z zarzuconych jej czynów jawi się jako zasadne.

Nie było najmniejszych podstaw do kwestionowania uniewinnienia oskarżonej od popełnienia przestępstwa zarzuconego jej w punkcie VI aktu oskarżenia. Jak sama podała K. R. (1) w zeznaniach złożonych przy składaniu zawiadomienia o przestępstwie (k. 3 akt sprawy), poprosiła w 2014 r. J. L. o wypłacenie z jej konta kwoty 5.000 złotych z przeznaczeniem na prezent dla siostry oskarżonej - A. L., z okazji ślubu. Z historii rachunku bankowego wiadomo, że w tym czasie na koncie pokrzywdzonej nie było już żadnych środków, o czym wiedziała oskarżona, gdyż to ona wcześniej środki z tego konta wyprowadziła. Dlatego, aby nie wyszedł na jaw fakt opróżnienia rachunku bankowego pokrzywdzonej, J. L. musiała najpierw sama wpłacić na ten rachunek 5.000 złotych oraz drobną kwotę na koszty transakcji, po czym z rachunku pokrzywdzonej na początku 2015 roku przelała na konto swojej matki kwotę 5.000 złotych mająca być prezentem ślubnym od pokrzywdzonej dla A. L.. Wszystko to jasno wynika z zeznań pokrzywdzonej, historii operacji na jej złotówkowym rachunku bankowym, zeznań świadka J. P. – męża A. L. oraz z wyjaśnień oskarżonej, wobec czego wątpliwości podnoszone przez oskarżycielkę posiłkową i jej pełnomocnika co do niezrozumiałych transakcji dotyczących kwoty 5.000 złotych, nie zasługiwały na podzielenie. W sytuacji, gdy rozporządzenie kwotą 5.000 złotych zgodne było w istocie z wolą K. R. (1), nie zostały zrealizowane wszystkie znamiona przestępstwa zarzuconego w punkcie VI aktu oskarżenia, dlatego za prawidłowe trzeba uznać rozstrzygnięcie uniewinniające w tym zakresie.

Z wszystkich przedstawionych powodów pierwszy z zarzutów odwoławczych ujętych w apelacji pełnomocnika, kwestionujący zasadność orzeczenia o uniewinnieniu oskarżonej od popełnienia czynów zarzucanych jej w punktach I, III i VI aktu oskarżenia, nie mógł zostać uwzględniony.

Za nietrafny uznano także zarzut apelacyjny odnoszący się do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec J. L. kary łącznej pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy nie mógł dopuścić się obrazy przepisów prawa materialnego stosując przepisy art. 69 § 1 i 2 Kodeksu karnego (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.), jak to podniesiono w punkcie 2 wniesionego środka odwoławczego, gdyż instytucja warunkowego zawieszenia wykonania kary ma charakter fakultatywny, uzależniony od przyjęcia pozytywnej oceny prognostycznej dotyczącej przyszłego zachowania skazanej. W orzecznictwie wielokrotnie zasadnie wskazywano, że przy zastosowaniu, bądź niezastosowaniu warunkowego zawieszenia wykonania kary, nie można mówić o obrazie przepisów prawa

materialnego z uwagi na brak naruszenia w takim przypadku przepisu prawa nakazującego albo zakazującego stosowania określonej normy prawnej (tak m. in. Sąd Najwyższy w: wyroku z dnia 9 czerwca 2017 r., sygn. V KK 69/17, LEX nr 2319704; postanowieniu z dnia 29 października 2015 r., sygn. II KK 301/15, KZS 2016/1/23; postanowieniu z dnia 24 lutego 2015 r., sygn. V KK 455/14, LEX nr 1654756; wyroku z dnia 15 stycznia 2008 r., sygn. III KK 297/07, Prok. i Pr.-wkl. 2009/1/2 i w wielu innych orzeczeniach). Rozpatrując natomiast ten zarzut w kategoriach rażącej niewspółmierności wymierzonej J. L. kary, również nie sposób dopatrzeć się nieprawidłowości w orzeczeniu sądu I instancji. Oskarżona nie była wcześniej karana za przestępstwo, przyznała się do popełnienia występku, które jej przypisano, w ostatnim okresie zmieniła styl życia, obecnie pracuje w Anglii, dopuszczenie się przestępstw związane było z jej uzależnieniem od alkoholu i środków odurzających, a obecnie od kilku lat, według swych deklaracji nie podważonych żadnym innym dowodem, zachowuje abstynencję. Można zatem zasadnie prognozować, że J. L. nie popełni w przyszłości przestępstwa, a cele kary zostaną spełnione pomimo zastosowania instytucji probacyjnej i nie orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności w postaci bezwzględnej, tym bardziej, że kara wymierzona w takiej formie daje poważniejszą szansę na spełnienie kompensacyjnych celów postępowania karnego, w większym stopniu umożliwiając naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem.

Na częściowe uwzględnienie zasługiwał jedynie ostatni z zarzutów odwoławczych sformułowanych w apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej. W istocie ustanowienie aż czteroletniego terminu na zrealizowanie przez oskarżoną nałożonego na nią w trybie art. 72 § 2 k.k. zobowiązania do naprawienia szkody nadmiernie odsuwałoby w czasie możliwość zweryfikowania, czy J. L. będzie wywiązywać się z tego obowiązku oraz wysoce niekorzystnie dla pokrzywdzonej odwlekałoby możliwość stwierdzenia wykonalności tego zobowiązania. Z kolei postulowane przez pełnomocnika w apelacji całkowite pominięcie terminu do wykonania obowiązku naprawienia szkody czyniłoby praktycznie niemożliwym wywiązanie się przez oskarżoną z nałożonego zobowiązania. Z tych względów sąd odwoławczy zmienił wyrok sądu I instancji w ten sposób, że termin do naprawienia szkody określony w punkcie 10 kwestionowanego orzeczenia określił na dwa lata od uprawomocnienia się wyroku, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O zasądzeniu od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym orzeczono zgodnie z przepisem art. 635 k.p.k. w związku z art. 627 k.p.k., natomiast zwolnienie oskarżonej od uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania odwoławczego oparto na przepisie art. 624 § 1 k.p.k., przy uwzględnieniu trudnej sytuacji majątkowej J. L., która wszelkie wolne środki winna przeznaczać na wyrównanie oskarżycielce posiłkowej szkody wyrządzonej przestępstwem.

SSO del. Arkadiusz Cichocki SSA Robert Kirejew SSA Piotr Pośpiech